

כרוזה של פטן ג'וריס חיילים לדגון הצרפתי כצבא הנאצי טוכן גרמני

את התפקיד הקלאסי של מעצמה, או מיני מעצמה. היא מנהלת "פוליטיקה ריאליזם" בהתאם לאינטרסים המידיים שלה. היא מגישה לנוצרים סיוע צבאי, מדיני ואידיאולוגי, מתוך תיקווה שבכך יוחלש הכוח הסורי ו/או הפלסטיני.

הסורים פועלים כי הנוצרים שורפים לחוקת הלבנון ולהקמת לבנון-נושא, נוצרית-טהורה. במיקר רה זה תקוב, לא הרחק מגבולות ישראל, מדינה ירידותית נה.

מצבם של חדאד ושידיאק שונה מזה של מנהיגי הימין הנוצרי בצפון. ממשלת-ישראל הכריזה בגלוי על כוונתה להפוך את דרום-לבנון לאזור-ביטחון יש-ראלי. פירוש הדבר: סיפוח-למעשה של האזור הזה, כדי למנוע חדירת כוח זר כלשהו לתוכו. ברור עתה כי ישראל אינה מתנגדת רק לכניסת כוחות פלסטיניים ("המחבלים") אלא גם של כוחות סוריים.

לבנוניים-מוסלמיים ואף לבנוניים-נוצריים, שאינם כופים לה"ה גמייל שמעון. גם זהו מהלך קלאסי. נפוליון הקים ב-אזורים הגרמניים, הגובלים בצרפת, מדינות זוטא גרמניות תחת חסות צרפתית. ברית המועצות ניסתה להקיף את עצמה במדינות-חסות, הנשלטות על-ידי גרוריה או בעלי-בריתה. זהו תרגיל עתיק-יומין.

אם כן, מהו תפקידם של חדאד, שידיאק ושות' במישחק זה?

כל אחד מהם השתלט על אזור קטן ("מובלעת"), הגובל בישראל. כל אחד מהם הקים שם כוח צבאי פרטי ("מיליציה"). הפועל בחסות ישראל, המקבל את כל ציודו מישראל והמתואם, כמובן, עם ישראל. כל אחד מהם הפך שליט מקומי בחסות ישראל.

פגז מפקד כוחות האו"ם בדרום-לבנון טען השבוע כי כפגזות בין-קצינים לבנוניים פורים ובין חדאד ושידיאק, משתתפים קצינים אשרי אלזים, ואלה מקבלים את כל היי-החלטות בשבוי חדאד.

הדבר מובן. אין דומה התלות של חדאד בישראל לתלות של ישראל, למשל, בארצות-הברית. ישראל היא מדינה עצמאית, ריבונית, בעלת כוח רב בממדים מקומיים. חדאד אינו יכול להחזיק מעמד אלא יום-יומיים, בלי חסותה המאסיבית של ישראל.

אם כן, מהו המיניג'ר חדאד? פטרויט לבנוני? קוויזלינג? מיני-היטלר? סוכן זר? הרפתקן תאבי-שילטון?

התשובה על כך תלויה, בסופו של דבר, בנקודת-ההשקפה של המשיב.

הם לא ראו את עצמם כבוגדים, המשרתים את האוייב הזר. להיפך, הם ראו כך את העסקנים הקומוניסטיים האוקראיניים, שייתפו פעולה עם הרוסים.

ככל זאת רואה כהם כיום הי עולם קוויזלינגים שפדים, כמו כי הכריחה בתריסר ארצות-קרוואטים זיטאים, כדגים וסלובאקים, יחד עם משרתי היפאנים במיזרח אסיה.

בימינו, כאשר נטושה מערכה אידיאולוגית גית עולמית בין שתי מעצמות-העל, המחפשות להן גרורים אידיאולוגיים בכל אתר ואתר, הסתבכה הבעייה עוד יותר. האם יאה התואר קוויזלינג לגנרלים המושחתים ששלטו בסייגון, לקומוניסטים הצ'כוסלובים קיים שיתפו פעולה עם הסאנקים הסובייטיים הפולשים? במילחמת-האחים באנגור לה, יהיו הקוויזלינג ומהיו הפטריוט!

בסופו של דבר, נותר השיפוט בידו התחושה הדאומית. לפי שרי פוט זה, קוויזלינג הוא מנהיג פוקי טי המוכן לעזור לאוייב זר לשעבר את בני-עמו, תמורת קאריירה אי-שית ומישרות שידטונות.

אדוני המובלעות

מרכה הצעיר, כך רואה כיום העולם את שני הג'נטלמנים מדרום-לבנון.

קיים מצב של מילחמה בין ישראל והי עולם הערבי. לולא היתה המילחמה, לא היה צורך במאמצים להשגת השלום. **העם הלבנוני, על עדותו השווי נות, הוא חלק מן העולם הערבי.**

מנהיגי הימין הנוצרי בלבנון (המהווה מיעוט בלבנון, וכנראה גם מיעוט בקרב הציבור הנוצרי בלבנון) השליכו בגלוי את היבם על ישראל. רוב הערבים רואים בכך מעשה של בגידה. יתכן מאד שהעדות הנוצריות בלבנון תצטרכנה לשלם, ברבות הימים, מחיר טראגי עבור שיתוף-פעולה קצר-יומי זה.

יש לכך תקדים היסטורי. לפני 900 שנים, כאשר פלשו נושאי-הצלב האירופיים ("הפראנקים") לסוריה ולארץ-ישראל, זכו בשיתוף-פעולה של אחיהם, הנוצריים הי מקומיים. כעבור מאתיים שנה מוגרו הצלבנים סופית, והושלכו לים. הנוצרים הי מקומיים, שהיוו לפני מסעיהם-הצלב את רוב האוכלוסיה בארץ-ישראל ובלבנון, סבי לז קשה מן הקנאות המוסלמית המתחדשת. שנדלקה במילחמת-הקודש. אחרי התקופה הצלבנית, הפכו הנוצרים מיעוט מדולדל. ישראל ממלאה כיום במאבק הלבנוני,

הגרמנים, שטף הזעם הלאומי את צרפת. דה-גול, שהצדיק את הבריטים מעל גליי-האתר, נחשב אז כבוגד, כמשרת האוייב. אינו ניצחו הגרמנים במילחמה, יתכן מאד כי הערכות אלה היו נשארות על כנן עד היום.

אולם הרייך הנאצי בן-אלף-השנים נמחק מעל פני האדמה בשנתו ה-13. לא פטן שפט את דה-גול, אלא דה-גול את פטן. פטן נדון למוות, דינו הומתק והוא נפטן במאסר. שמו הוכתם לנצח כאשר נחשפו הפשעים המחרידים, שבוצעו על-ידי הגרמנים, ור גרוריהם הצרפתיים, תחת חסותו. ואילו דה-גול נחשב כאחד הפטריוטים הגדולים של ההיסטוריה הצרפתית.

גורלים וקומיסארים

ה שארה היא מורכבת, ואין תשובות קלות.

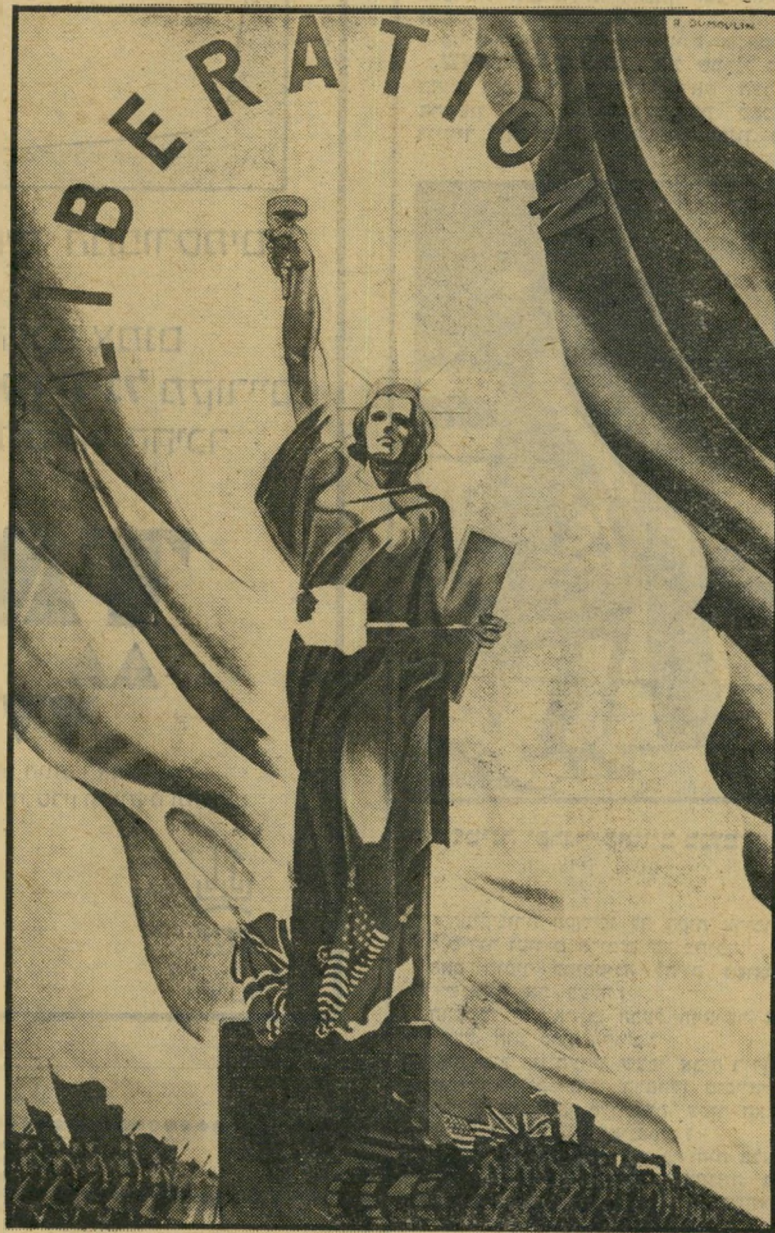
אם נתעכב בתקופה הנאצית — ולא בכדי, שהרי הנאצים השתמשו ביד רחבה ב-

שארות מסוג זה נשאלו לגבי פרי שות דומות רבות כהיסטוריה. מי הכוגר, ומו גואליהעם? לעיתים קרובות נקבע הדבר לאחר זמן רב, בתודעת הרודות הבאים, אחרי שי שככו הרזחות ונתבחרו התוצאות.

ירמיהו הנביא, שיעץ למלך יהודה להיכנע לבבלים, נחשב כבוגד והושלך לבור של טיט. בדיעבד היה ברור כי הוא צדק. אילו נתקבלה עצתו, היחה נמנעת שואה ששינתה את תולדות ישראל לחלוטין. אין צורך לחזור לימייקדם, כדי להיווכח עד כמה מורכבת הבעייה. די להתבונן ב-קורות צרפת במלחמת-העולם השניה.

כאשר התמוטטה צרפת ב-1940, אחרי מערכה קצרצה שהיכתה את העולם בתדהמה, סברו צרפי תים רבים שיש לשתף פעולה עם הגרמנים המנצחים, שעמדו (כר היה נדמה) לכבוש את העולם כולו.

לא טענו זאת רק הפאשיסטים הצרפתיים, ה"קוויזלינגים" האמיתיים, שישו לקראת

כרוזה של דה-גול לקראת שיהרו צרפת (1944) טוכן בריטי?

קוויזלינגים מכל הבא ליד — ניתקל בתור פעות רבות, השונות זו מזו.

הנה, למשל, הגנרל אנדרי ולאסוב, אלוף הצבא האדום שנפל בשבי הגרמנים, ולאסוב היה אנטי-סובייטי, לאומן רוסי מן הסוג הישן. הוא קרא לשבויים הרוסיים להתגייס למילחמה נגד סטאלין. הקים שתי אוגדות רוסייות, שלחמו במסיגרת הוור-מאכט. בתום המילחמה הסגירוהו האמריקאים לסובייטים, ואלה הוציאוהו להורג.

ולאסוב היה בוגד. אך מה היו מניעיו? האם רצה רק לספק את תאוותיו הפרטיות? ואולי חשב את עצמו כפטריוט רוסי אמיתי, המנצל את האוייב כדי לשחרר את עמו מעריצות בדתיינסבת?

מסובך עוד יותר המיקרה של המנהיגים האוקראיניים, ששיתפו פעולה עם הגרמנים. לדידם, לא היתה ממשלת ברית-המועצות אלא ממשלה זרה. שילטון של דיכוי לאומי,

היטלר, שאיישו את אוגדות הס"ס וששירתו את הגסטאפו. היו גם מדינאים מאנשי הי מימסד, כמו פיאר לאוואל, שנגררו בהדרגה בדרך זו, ובסופו של דבר הוצאו להורג כבוגדים שפלים.

את מלוא הטראגיות של הבעייה סימל המרשל הזקן פיליפ פטן, הגיבור האגדתי של מילחמת-העולם הראשונה, רמטכ"ל-לשעבר, שרי-ביטחון לשעבר, שנטל לידו את השילטון עם התמוטטות צרפת והחל משתף פעולה עם הגרמנים. אין ספק שהיה פטריוט, ושהאמין כי הוא פועל להצלת המולדת כשעת-צרה. אך באיזו מידה העיר בירה אותו תאוות-השילטון על דעתו?

בימים הראשונים של הכיבוש, תמכו רוב רובם של הצרפתים בפטן. שארל דה-גול, גנרל צעיר שברח לבריטניה וששירד ברדיו הבריטי, נראה כסוכן זר. כאשר הטי ביעו הבריטים את אוניות חיל-הים הצרפתי בבסיס מרסי-אל-כביר, כדי שלא יפלו בידי